

Arrest

nr. 146 508 van 27 mei 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 14 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DECROOCK loco advocaat S. MICHOLT en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Chinese nationaliteit, komt u uit een nomadenfamilie, behoort u tot de Tibetaanse bevolkingsgroep en bent u afkomstig uit Dha Tama, provincie Sichuan, in de Tibetaanse Autonome Regio (TAR), Volksrepubliek China (VRC). U bent een boeddhist en spreekt Tibetaans, een beetje Chinees en Hindi. U woonde samen met uw familie in Tibet, zorgde voor de dieren en ging er enkele jaren naar school. Wanneer u ongeveer twaalf jaar oud was moest uw familie verhuizen omwille van een conflict. Uw oom pleegde een moord waarna een gevecht ontstond met de familieleden van het slachtoffer. Hoewel uw vader niet rechtstreeks betrokken was bij dit conflict, werd hij gedurende vier maanden gearresteerd. Na zijn vrijlating kwam hij ook in Ghanze wonen. Uw ouders openden hier een restaurant en u ging hier verder naar school.

Rond uw zestiende levensjaar stuurden uw ouders u via Nepal naar India. Eerst liep u hier twee jaar school in Suja en daarna ging u vijf jaar lang naar het Vocational Training Centre in Patlikuhl, waar u zich bekwaamde in het schilderen van boeddhistisch geïnspireerde taferelen en mandala's. Hierna trok u naar de Khalsang Phoki Community in Dharamsala. U ging er aan de slag als kunstenaar, waarbij u ongeveer 4000 à 5000 Indische Rupees verdiende. U werkte er gedurende vier tot vijf maanden en bleef nadien in een Dharamsala wonen.

Nadat u uw werk had opgegeven, werd u in contact gebracht met een smokkelaar in New Delhi waarmee u op 9 oktober 2013 van India naar België vloog. Als motivatie voor uw vertrek uit India, gaf u twee redenen op. Als eerste redenen stelde u dat u met uw werk als kunstenaar slechts 4000 à 5000 Indische Rupees verdiende. U stelde dat uw huishuur al 2000 Indische Rupees bedroeg en dat u met de hierboven aangehaalde verloning geen stabiel en duurzaam leven kan opbouwen. U hoopt in België meer financiële kansen hebben. Ten tweede gaf u aan dat u angst heeft voor de toekomst. U vreest dat de Indische autoriteiten het verblijfsrecht ('Registration Certificate for tibetans' of 'RC') voor Tibetanen in India zouden terugschroeven of afschaffen, mocht de Dalai Lama komen te overlijden. U stelde dat u omwille van deze redenen wel naar het buitenland moest vertrekken, om een stabiele en duurzame toekomst te kunnen uitbouwen.

Bij uw vertrek hield de Indische overheid uw RC in. Om de reis naar België mogelijk te maken, maakte u gebruik van uw eigen 'Identity Certificate' of IC (ook wel Yellowbook genoemd). U verklaarde dat uw smokkelaar uw IC van de juiste reisdocumenten en –visum heeft voorzien, maar kon niet concreet benoemen over welke documenten het precies ging. Tevens stelde u dat uw smokkelaar bij aankomst op de luchthaven van Zaventem uw IC opeiste en al uw andere reisdocumenten, identiteitsdocumenten en vliegtickets vernietigde. U kwam op 9 oktober 2013 aan in België en vroeg de volgende dag asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw Greenbook, een certificaat van het Dharamsala Reception Centre, uw schooldiploma, drie familiefoto's, een studentenkaart, pasfoto's, een kopie van uw hukou, een Chinees attest, een kopie van uw aanmeldingscertificaat bij het Reception Centre in Kathmandu (Nepal) en verschillende briefomslagen.

Bij terugkeer naar India vreest u een onstabiele toekomst door zowel financiële moeilijkheden als mogelijke problemen met uw verblijfsstatuut in India. Bij terugkeer naar China vreest u gearresteerd te worden omwille van uw verblijf in India.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiäre Bescherming. Op basis van uw verklaringen en voorgelegd document (Green Book, attest registratie Nelen Khang, Chinese documenten) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: T. D. (alias T. B.), geboren op 11 april 1991 en geboren te Dha Tama, TAR, VRC. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (zie gehoorverslag CGVS 2 p. 3-8) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 2006 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw scholing en jarenlange verblijf in India een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast. Na uw vlucht uit de VRC in december 2005 verbleef u van maart 2006 tot oktober 2013 in India. Van 2006 tot 2008 ging u naar de Tibetan Children's Village (TCV) in Suja. Nadien liep u van 2008 tot 2012 school in Patlikuhl, Manali. In 2012 trok u naar Dharamsala waar u gedurende vier tot vijf maanden voor de Khalsan Phoki community werkte. U verbleef hier tot aan uw vertrek uit India op 9 oktober 2013.

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog

kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC. (zie gehoorverslag CGVS 1 p.6)

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India, stelt het CGVS het volgende vast. U verklaarde een onstabiele toekomst te vrezen door zowel financiële moeilijkheden als mogelijke problemen met uw verblijfstatuut in India. Betreffende uw vrees, kan het CGVS niet anders dan vaststellen dat deze niet ingegeven is door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, het betreffen louter financiële motieven, u vindt met name dat de huurprijs van uw kamer te hoog ligt om te kunnen blijven betalen (gehoorverslag CGVS 1, p.8). In deze context wenst het CGVS aansluitend op te merken dat u meer dan 7 jaar van uw leven in India woonde en er scholing genoot, er enige tijd werkte en geld ontving van een sponsor uit Frankrijk waarbij u blijkbaar genoeg geld had om te leven en het beroep van kunstenaar te leren. Aldus kan geconcludeerd worden dat de financiële situatie van u niet van die aard was dat u niet zou kunnen leven in India – te meer omdat u verklaarde dat u als kunstenaar ook werkervaring heeft opgebouwd bij de Khalsang Phoki Community in Dharamsala (gehoorverslag CGVS 1, p.3). Na amper 4 à 5 maand gaf u er uw ontslag om naar België te kunnen vertrekken (gehoorverslag CGVS 1, p.3). U haalde geen enkel element aan waaruit blijkt dat u niet opnieuw aan de slag zou kunnen gaan bij deze (of een andere) werkgever. U gaf immers alleen aan dat u uw leven in India als een afgesloten hoofdstuk beschouwt ("Ik heb in mijn hoofd die plek verlaten. Ik ben gewoon gekomen. Terugkeren is daardoor moeilijk." – gehoorverslag CGVS 1, p.9). Verder vermeldde u dat u nooit enige inspanning leverde om ander werk te vinden (gehoorverslag CGVS 2 p.10-11). Het CGVS ziet hier geen verschoningsgrond in die bovenstaande inschatting zou kunnen ondermijnen en gaat ervan uit dat het voor u mogelijk is om in uw eigen levensonderhoud te voorzien in India.

Betreffende uw tweede vrees –de mogelijkse intrekking of beperking van uw verblijfsstatus in India – kan het CGVS niet anders dan vaststellen dat deze louter hypothetisch is. Uit objectieve informatie waarover het CGVS momenteel beschikt en die ook aan uw administratieve dossier werd toegevoegd blijkt echter dat de actuele vernieuwing en verlenging van de RC's van Tibetanen in India in de praktijk gemakkelijk, routineus en gesmeerd verloopt. Uit dezelfde objectieve informatie blijkt ook dat indien er zich enige problemen of moeilijkheden zouden voordoen, dat de CTA (Central Tibetan Administration in India) dan bijstand levert aan de Tibetanen en dat er op die manier in 95% van de gevallen een oplossing bereikt wordt. U reikte geen enkel concreet en objectief element aan waaruit zou blijken dat de Indische overheid met betrekking tot het uitreiken van verblijfsstatuten aan Tibetanen in India het geweer van schouder zou veranderen. Uw loutere hypothetische vrees dat dit wel het geval zou kunnen zijn bij het overlijden van de Dalai Lama is op dit moment geen objectieve werkelijkheid, waardoor het CGVS deze vrees dan ook niet kan meenemen in zijn appreciatie. Verder hield u aan dat u niet in India kan verblijven omdat u er geen familieleden heeft, maar woonde u voordien zeven jaar, waarvan twee jaar zelfstandig, en verblijft uw broer ook in India (zie gehoorverslag CGVS 2 p.12/13). U hield aldus geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Daarnaast beschikt het CGVS over informatie en die aan het administratieve dossier werd toegevoegd waaruit blijkt dat Tibetanen in India verschillende identiteitsdocumenten, zoals een Aadhaar-card, een PAN-card, een Ration card en rijbewijs kunnen verkrijgen. Naast het feit dat deze officiële identiteitsdocumenten betreffen die worden uitgereikt door de Indiase overheid, geven deze stukken eveneens toegang tot verschillende, uiteenlopende diensten van de moderne Indiase maatschappij. Gezien deze identiteitsdocumenten op vrij eenvoudige wijze kunnen bekomen worden en gezien deze stukken, zoals de Aadhaar-card, wijdverspreid zijn onder de Tibetanen in India, kan er redelijkerwijze aangenomen worden dat ook u dergelijke stukken, die een oplossing bieden voor de door u genoemde problemen, kan verkrijgen in geval van een eventuele terugkeer naar India.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC. In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC (zie gehoorverslag CGVS 1 p.7;9).

U verklaarde dat u met uw eigen IC heeft gereisd en dat u deze na aankomst in Europa moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde. Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over (zie gehoorverslag CGVS 2 p.11). Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India.

Gelet op uw niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Betreffende de overige voorgelegde documenten zijnde een schoolattest, studentenkaart, Chinese documenten, foto's en attesten van de opvangcentra in Nepal en Dharamsala, merkt het CGVS op dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Deze documenten kunnen hooguit als een bewijs inzake uw verblijf en activiteiten in Tibet en India gelden, hetgeen het CGVS hier ook niet betwist. Wel merkt het CGVS hierbij op dat het eigenaardig is dat u tijdens het eerste gehoor bij het CGVS aangaf dat u niet naar school ging in Tibet, terwijl u bij het tweede gehoor het tegendeel beweerde en deze verklaringen ondersteunde met documenten (zie gehoorverslag CGVS 1 p.2 en gehoorverslag CGVS 2 p.5).

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie erop dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 3 EVRM, van het non-refoulementbeginsel, van artikel 33 (1) van de Vluchtelingenconventie en van artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing van 10 december 1984. In een derde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, van artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie en van de

materiële motiveringsplicht. In een vierde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van richtlijn 2004/83/EG, van de motiveringsplicht alsook van de artikel 3 en 8 van het EVRM.

Verzoeker verzoekt de Raad een prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie teneinde dat Hof te vragen wat precies verstaan wordt onder de term 'voldoende bescherming' zoals gestipuleerd in artikel 26 van richtlijn 2005/85/EG.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bundel met 32 stukken.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Betreffende de toepassing van het 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens zijn land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien het land waar hij de laatste zeven jaar voor zijn vertrek verbleef, India, als 'eerste land van asiel' in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker dat India voor hem een 'eerste land van asiel' is in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoeker mogelijks ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat hij bij terugkeer aldaar mogelijks zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2.1. Inzake de vereiste van toegang tot het eerste land van asiel.

Uit de verklaringen die verzoeker in de loop van zijn asielprocedure heeft afgelegd, blijkt dat hij door de Indiase overheid in het bezit gesteld werd van een identiteitsbewijs (RC) en een reisdocument (IC). Verzoeker zou evenwel niet meer in het bezit zijn van dit IC. Verzoeker betwist de stelling van de commissaris-generaal dat hij opnieuw toegang zou kunnen verwerven tot India. Verzoeker meent nog dat het onderzoek dat de commissaris-generaal dienaangaande voerde niet voldoet aan de standaarden van een "*geïndividualiseerd onderzoek*", hoewel dit wordt vereist door het UNHCR in haar aanbevelingsbrief over de interpretatie van het concept 'eerste land van asiel'. Zo werd niet onderzocht of er een overname-akkoord bestaat met India.

In zoverre verzoeker stelt dat er geen onderzoek werd gevoerd naar het bestaan van een overname-akkoord tussen de Belgische en de Indiase overheid aangaande het terugnemen van Tibetanen, merkt de Raad op dat *in casu* slechts de vraag relevant is of verzoeker vrijwillig de toegang kan verwerven tot het Indiase grondgebied, niet of de Belgische overheid in staat is verzoeker gedwongen naar dat land te

repatriëren. In zoverre verzoeker meent niet vrijwillig terug te kunnen gezien hij niet langer in bezit is van haar IC, merkt de Raad op dat uit de objectieve informatie toegevoegd aan de verweernota duidelijk blijkt dat een eventueel verlies van een IC geen beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen tot India. Zo wordt op p. 36 van het IC zelf verduidelijkt dat personen die niet langer over hun IC beschikken een duplicaat kunnen verkrijgen in de dichtstbijzijnde Indiase diplomatieke post. In een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA werd bevestigd dat zij nieuwe IC's uitreiken aan Tibetanen die deze verloren zijn. Of de persoon in kwestie al dan niet met zijn IC, dan wel illegaal zou hebben gereisd zoals verzoeker beweert, neemt de Indiase ambassade niet in beschouwing bij het faciliteren van hun terugreis naar India. Aan Tibetanen die zich in het buitenland zouden bevinden zonder een geldig IC, zoals *in casu* door verzoeker wordt beweerd, raden de Indiase autoriteiten aan om de nodige reisdocumenten aan te vragen bij hun diplomatieke posten alvorens op het vliegtuig naar India te stappen (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 21-22). Uit deze informatie blijkt dan ook onomstotelijk dat verzoeker in staat is om, zo hij effectief niet langer in het bezit zou zijn van zijn IC, een duplicaat daarvan te verkrijgen bij het Indiase consulaat te Brussel. In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er niet in om op enige wijze aannemelijk te maken dat het voor hem onmogelijk zou zijn om de nodige documenten te verkrijgen om terug tot het Indiase grondgebied te worden toegelaten. Hij levert weliswaar kritiek op de informatie van de commissaris-generaal, doch laat anderzijds zelf na met enig objectief stuk aan te tonen dat het bekomen van een geldig reisdocument voor hem onmogelijk zou zijn, te meer daar uit de door hem afgelegde verklaringen onmiskenbaar is gebleken dat hij door de Indiase overheid eerder al in het bezit gesteld was van een IC. De door verzoeker bijgebrachte verklaringen opgesteld door de Heer P. Demaret, lid van de werkgroep Vluchtelingen Gent vzw en door twee Tibetaanse vluchtelingen, ter staving van hun aanmelding bij de Indiase ambassade in Brussel voor het verkrijgen van een duplicaat van hun IC doen geenszins afbreuk aan de vaststellingen van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. De verklaring opgesteld door de Heer Demaret en een handgeschreven verklaring van derden kunnen bezwaarlijk worden beschouwd als officiële stukken. Bovendien kan uit deze verklaringen evenmin worden afgeleid of de personen zich in dezelfde situatie bevinden als verzoeker en meer bepaald dat het Tibetanen betreft die voor hun komst naar België een legaal verblijf genoten in India en op die manier ook voldeden aan de voorwaarden om opnieuw een IC te bekomen bij de Indiase overheden. Beide documenten vermogen dan ook geen afbreuk te doen aan de bevindingen in de informatie van de commissaris-generaal, die daarentegen tot stand kwam op basis van rechtstreekse communicatie tussen de commissaris-generaal en het Indiase consulaat te Brussel. Waar verzoeker erop wijst dat de informatie van de commissaris-generaal zelf aangeeft dat er "geen garantie" is dat Tibetanen die zich zonder IC en NORI-stempel in het buitenland bevinden zullen kunnen terugkeren, stelt de Raad vast dat uit de informatie toegevoegd aanvullende nota het administratief dossier duidelijk blijkt dat deze stelling slechts opgaat voor personen die zich bewust onttrekken aan de administratieve verplichting om, alvorens op het vliegtuig naar India te stappen, hun papieren in orde te brengen bij het Indiase consulaat. Dezelfde informatie vermeldt nog dat het aanvragen van een terugkeervisum een administratieve formaliteit betreft die geen problemen oplevert (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, 26 juni 2014, p. 21-22).

Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoekers bewering niet langer in het bezit te zijn van zijn IC, stelt de Raad derhalve vast dat verzoeker in elk geval over de mogelijkheid beschikt om opnieuw toegang te verkrijgen tot India indien hij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat te Brussel.

2.3.2.2. Inzake de 'reële bescherming' van het eerste land van asiel.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat Tibetanen in India over een verblijfsrecht beschikken (RC) dat vrij periodiek verlengbaar is, waardoor India als 'eerste land van asiel' kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat India geen lid is van de Vluchtelingenconventie en dat het verblijfsrecht van Tibetanen aldaar slechts periodiek is, zonder dat er enige wettelijke garantie bestaat op verlenging. De bescherming zou louter op richtlijnen gebaseerd zijn en niet op een wettelijk kader. Verzoeker meent daarom dat het statuut van Tibetanen slechts een "*informeel statuut*" betreft dat niet aan de voorwaarden voldoet van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt echter dat de verlenging van de geldigheid van het verblijfsrecht en de verblijfsdocumenten van Tibetanen in India een formaliteit betreft die "*gemakkelijk*" verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA

wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan weliswaar geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. De procedure van verlenging verloopt vlot, terwijl er geen voorbeelden bekend zijn van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. In tegendeel, er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden en dat *“alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap inderdaad jaarlijks hun RC gaan laten verlengen op het lokale politiecommissariaat en dat dit routineus en gesmeerd verloopt (...)* Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden”. Bovendien kan *“wie nalaat zijn RC tijdig te laten vernieuwen mogelijk officiële waarschuwingen en boetes”* krijgen maar tegelijk gesteld dat *“De CTA in ieder geval in bijstand voorziet voor alle Tibetanen die moeilijkheden zouden ervaren bij hun registratie of “RC renewal”*. Aanbevelingsbrieven en andere assistentie worden door de CTA in Dharamsala gratis aangereikt. In de gevallen waar er zich ernstigere problemen zouden voordoen start de CTA stevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het *Department of Security* wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt. Wat betreft het gebeurlijk voorkomen van foute data op RC's, blijkt verder dat dit geen probleem hoeft te zijn, gezien Tibetanen eventuele fouten op hun RC kunnen laten rechtzetten zowel in India zelf als in de Indiase consulaire posten in het buitenland . (COI Focus, *China-India, De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 14-15). Aldus is er in India voor Tibetanen geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in om met enig stuk aan te tonen dat personen in zijn situatie, zijnde Tibetanen die bij het verlaten van India in het bezit waren van een geldige verblijfsvergunning, een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht.

Hoewel het verblijfsrecht dat India aan de Tibetanen aanbiedt inderdaad niet van onbepaalde duur is, betreft het wel een verblijfsrecht dat onbeperkt en zonder enige wettelijke voorwaarde verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt bij de diverse Indiase en Tibetaanse instanties. Hierdoor voldoet dit verblijfsrecht in de praktijk aan de voorwaarden van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft verzoekers opmerking tenslotte dat India de Tibetanen niet de vluchtelingenstatus kan aanbieden, gezien het land de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker *“anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement”*. Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt verder dat India, bovenop de wettelijke verblijfstatus die dat land aan Tibetanen biedt, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de *'Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees'* te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als gebruikelijk internationaal rechtsprincipe'. Door het principe te beschermen via het 'Recht op Leven', opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (*ibid.*, p. 18-19). In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er evenmin in om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan (met geldig RC) door India effectief werd gerepatrieerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat land. Verzoeker wijst op theoretische straffen van 'deportatie' en het achterlaten van Tibetanen in de grensstreek voor bepaalde personen zonder geldig RC, doch hieruit blijkt geenszins dat de Indiase autoriteiten ooit zouden zijn overgegaan tot de effectieve deportatie van een legaal verblijvende Tibetaan naar India.

Uit dit alles blijkt dat verzoeker, bij terugkeer naar India, over een wettelijke en in de praktijk duurzame verblijfsstatus kan beschikken indien hij daartoe de nodige administratieve stappen vervult, en dat hij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulement-beginsel kan rekenen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoeker biedt aan de voorwaarden voor 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft de vraag van verzoeker om dienaangaande een prejudiciële vraag te richten aan het EHJ merkt de Raad op dat krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie de nationale rechterlijke instantie slechts gehouden is het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien haar beslissingen *“volgens het nationale*

recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep". Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 16 december 2008, Cartesio, nr. C-210/06, r.o. 76-79; HvJ 4 juni 2002, Lyckeskog, nr. C-99/00, r.o. 16-17). Daar de uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/67 van de vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, is de Raad bijgevolg niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

2.3.3. Betreffende verzoekers vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade ten aanzien van zijn eerste land van asiel, India.

Als eerste reden stelde verzoeker dat hij met zijn werk als kunstenaar slechts 4000 à 5000 Indische Rupees verdiende. Hij stelde dat zijn huishuur al 2000 Indische Rupees bedroeg en dat hij met de hierboven aangehaalde verloning geen stabiel en duurzaam leven kan opbouwen. Hij hoopt in België meer financiële kansen hebben. Voorts gaf verzoeker aan dat hij angst heeft voor de toekomst. Hij vreest dat de Indiase autoriteiten het verblijfsrecht ('Registration Certificate for tibetans' of 'RC') voor Tibetanen in India zouden terugschroeven of afschaffen, mocht de Dalai Lama komen te overlijden. Samengevat stelde verzoeker dat hij omwille van deze redenen wel naar het buitenland moest vertrekken, om een stabiele en duurzame toekomst te kunnen uitbouwen.

Voor wat betreft de redenen die aan de basis van verzoekers vertrek uit India liggen motiveert de bestreden beslissing als volgt:

"U verklaarde een onstabiele toekomst te vrezen door zowel financiële moeilijkheden als mogelijke problemen met uw verblijfstatuut in India. Betreffende uw vrees, kan het CGVS niet anders dan vaststellen dat deze niet ingegeven is door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, het betreffen louter financiële motieven, u vindt met name dat de huurprijs van uw kamer te hoog ligt om te kunnen blijven betalen (gehoorverslag CGVS 1, p.8). In deze context wenst het CGVS aansluitend op te merken dat u meer dan 7 jaar van uw leven in India woonde en er scholing genoot, er enige tijd werkte en geld ontving van een sponsor uit Frankrijk waarbij u blijkbaar genoeg geld had om te leven en het beroep van kunstenaar te leren. Aldus kan geconcludeerd worden dat de financiële situatie van u niet van die aard was dat u niet zou kunnen leven in India – te meer omdat u verklaarde dat u als kunstenaar ook werkervaring heeft opgebouwd bij de Khalsang Phoki Community in Dharamsala (gehoorverslag CGVS 1, p.3). Na amper 4 à 5 maand gaf u er uw ontslag om naar België te kunnen vertrekken (gehoorverslag CGVS 1, p.3). U haalde geen enkel element aan waaruit blijkt dat u niet opnieuw aan de slag zou kunnen gaan bij deze (of een andere) werkgever. U gaf immers alleen aan dat u uw leven in India als een afgesloten hoofdstuk beschouwt ("Ik heb in mijn hoofd die plek verlaten. Ik ben gewoon gekomen. Terugkeren is daardoor moeilijk." – gehoorverslag CGVS 1, p.9). Verder vermeldde u dat u nooit enige inspanning leverde om ander werk te vinden (gehoorverslag CGVS 2 p.10-11). Het CGVS ziet hier geen verschoningsgrond in die bovenstaande inschatting zou kunnen ondermijnen en gaat ervan uit dat het voor u mogelijk is om in uw eigen levensonderhoud te voorzien in India.

Betreffende uw tweede vrees –de mogelijkse intrekking of beperking van uw verblijfsstatus in India – kan het CGVS niet anders dan vaststellen dat deze louter hypothetisch is. Uit objectieve informatie waarover het CGVS momenteel beschikt en die ook aan uw administratieve dossier werd toegevoegd blijkt echter dat de actuele vernieuwing en verlenging van de RC's van Tibetanen in India in de praktijk gemakkelijk, routineus en gesmeerd verloopt. Uit dezelfde objectieve informatie blijkt ook dat indien er zich enige problemen of moeilijkheden zouden voordoen, dat de CTA (Central Tibetan Administration in India) dan bijstand levert aan de Tibetanen en dat er op die manier in 95% van de gevallen een oplossing bereikt wordt. U reikte geen enkel concreet en objectief element aan waaruit zou blijken dat de Indische overheid met betrekking tot het uitreiken van verblijfsstatuten aan Tibetanen in India het geweer van schouder zou veranderen. Uw loutere hypothetische vrees dat dit wel het geval zou kunnen zijn bij het overlijden van de Dalai Lama is op dit moment geen objectieve werkelijkheid, waardoor het CGVS deze vrees dan ook niet kan meenemen in zijn appreciatie. Verder hield u aan dat u niet in India kan verblijven omdat u er geen familieleden heeft, maar woonde u voordien zeven jaar, waarvan twee jaar zelfstandig, en verblijft uw broer ook in India (zie gehoorverslag CGVS 2 p.12/13). U hield aldus geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming."

Verzoeker weerlegt dit motief op geen enkel wijze zodat dit onverminderd overeind blijft en door de Raad wordt overgenomen.

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift voorts op de verregaande discriminatie die Tibetanen in India ondervinden en brengt dienaangaande tal van documenten bij waarin hij op geen enkele wijze persoonlijk wordt betrokken. Een dergelijk algemeen verweer is niet dienstig. Een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade dienen immers *in concreto* te worden aangetoond via overtuigende verklaringen (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Tot slot stelt de Raad vast dat de algemene uiteenzetting van verzoeker over de rechteloze situatie van Tibetanen in India daarenboven evenmin strookt met de hierboven weergegeven objectieve informatie. De stukken die verzoeker als staving van de “*alomtegenwoordige discriminatie*” van Tibetanen in India voorlegt kunnen geenszins overtuigen. Het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indiase staatsburgers (zoals bijv. bijkomende voorwaarden voor het verwerven van onroerend goed in volle eigendom) maakt immers geen ‘vervolging’ uit in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ‘ernstige schade’ in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft eventuele problemen van discriminatie blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal dat er geen informatie bekend is die aangeeft dat Tibetanen zich dienaangaande niet zouden kunnen wenden tot politie en gerecht (*ibid.* p. 26).

2.3.4. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar zijn eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat hij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.3.5. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER